Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ὁ δρόμος ἀπὸ τὴν «ἀνάπαυλαν» πρὸς τὴν μόνιμον εἰρήνην

ΑΦΗΓΗΜΑ ΓΡΑΦΟΜΕΝΟΝ ΕΙΔΙΚΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

70ὸν

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Κέννεντυ εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ μηνύματός του ἐξήταζε τὰς δυνατότητας διεθνοῦς χαλαρώσεως καὶ βελτιώσεως, χάριν τῆς εἰρήνης. Εἶπεν:

«Τέλος, τί δυνάμεθα νὰ πράξωμεν προκειμένου νὰ μετακινηθῶμεν ἀπὸ τὴν παροῦσαν καταστασιν ἀνάπαυλας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς μονίμου εἰρήνης; Καὶ πάλιν θὰ συνίστων σύνεσιν καὶ προσοχήν. Δὲν προβλέπω οἱανδήποτε θεαματικὴν μετατροπὴν τῶν κομμουνιστικῶν μεθόδων ἢ ἀντικειμενικῶν σκοπῶν. Ἐν τούτοις, ἐὰν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐξελίξεις δύνανται νὰ ἐπισύρουν τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ὅπως βαδίσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης, ἄς γνωρίζῃ τότε αὐτὴ ὅτι ἅπαντα τὰ ἐλεύθερα ἔθνη θὰ εἶναι μαζί της. Μέχρις ἑνὸς, προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν καὶ ὁ κόσμος δυνηθῇ νὰ ἐκπονήσῃ καὶ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν ἀποτελεσματικὸν σύστημα διεθνοῦς ἀσφαλείας, οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ οὐδεμίαν ἔχουν ἄλλην ἐκλογὴν εἰμὴ νὰ διατηρήσουν τὰ ὅπλα των ἐν ἐπιφυλακῇ.

»Ὅθεν, ἡ χώρα αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τοῦ καλυτέρου ἀμυντικοῦ συστήματος εἰς τὸν κόσμον — ἀμύνης ἀρχομένης εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1960 καὶ ἐντεῦθεν ἐποχήν. Δυστυχῶς, τοῦτο σημαίνει ἀνερχόμενον ὕψος ἀμυντικοῦ προϋπολογισμοῦ δεδομένου ὅτι δὲν ὑφίσταται ὑποκατάστατον ἑνὸς ἐπαρκοῦς ἀμυντικοῦ συστήματος, οὔτε καὶ μέθοδος βασιζομένη ἐπὶ «παζαρευμάτων» διὰ τὴν ἐξασφάλισίν του. Ἐπίσης, τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐφετεινὰς δαπάνας πλέον τῶν 15 δισεκατομμυρίων δολλαρίων διὰ τὴν ἀπόκτησιν συστημάτων πυρηνικῶν ὅπλων καὶ μόνον — κονδύλιον τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ περίπου πρὸς τὸ ὕψος τῶν ἀμυντικῶν προϋπολογισμῶν τῶν Εὐρωπαίων συμμάχων μας, ὁμοῦ λαμβανομένων.

»Ἐπὶ πλέον, τὰ μόλις προαναφερθέντα συνεπάγονται βελτιωμένα ἀεροπορικὰ συστήματα ὡς καὶ τοιαῦτα πυραύλων, βελτιωμένην παθητικὴν ἄμυναν, ἐνισχυμένον δυναμικὸν δι' ἐπεχειρήσεις ἐναντίον ἀνταρτῶν καὶ— πρᾶγμα πρωταρχικῆς σημασίας — περισσότερον ἰσχυρὰς καὶ εὐελίκτους μὴ πυρηνικὰς δυνάμεις δεδομένου ὅτι ἀπειλαὶ περὶ ἐπιβολῆς ὁμαδικῶν ἀντιποίνων πιθανῶς νὰ μὴ ἀποτρέψουν καὶ ἀνασχέσουν στα διακὴν ἐπίθεσιν ὡς καὶ ὅτιφραγμὸς ἐξ ἀντιτορπιλλικῶν κατὰ τὴν διάρκειαν μερικοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἢ μεραρχία καλῶς ἐξοπλισμένων ἀνδρῶν ἐπὶ μιᾶς μεθορίου πιθανῶς νὰ ἀποδοῦν περισσότερον χρήσιμοι διὰ τὴν πραγματικήν μας ἀσφάλειαν ἀπὸ τὸν πολλαπλασιασμὸν φρικαλέων ὅπλων πέραν πάσης ὀρθολογικῆς ἀνάγκης.

»Πάντως αἱ ὑποχρεώσεις μας χάριν τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας δὲν ἀποτελοῦν ὑποχρεώσεις διευρύνσεως τοῦ στρατιωτικοῦ μας δυναμικοῦ ἐπ' ἀόριστον. Δὲν θεωροῦμεν τὸν ἀφοπλισμὸν ὡς ἓν ἀπραγματοποίητον ὄνειρον διότι, ὡς πιστεύομεν, ἐν κατακλεῖδι ἀποτελεῖ τὸ μόνον μέσον κατοχυρώσεως τῆς ἀσφαλείας ὅλων ἄνευ βλάβης τῶν συμφερόντων οἱουδήποτε. Οὔτε καὶ κακῶς ἐκλαμβάνομεν τὴν τιμίαν διαπραγμάτευσιν ὡς κατευνασμόν. Ἐνῶ δὲ οὐδέποτε θὰ καταπονηθῶμεν ἐν τῇ προσπαθείᾳ προασπίσεως τῆς ἐλευθερίας δὲν θὰ ἐγκαταλείψωμεν ἐπίσης ποτὲ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς εἰρήνης.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἐπιδιώξεως αὐτῆς, τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη ἔχουν ἀνάγκην τῆς πλήρους καὶ συνεχοῦς ἐνισχύσεώς μας. Ἡ συμβολή των εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ὑποθέσεως τῆς εἰρήνης ἀπεδείχθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον διεδραμάτισαν εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος τῆς Δυτικῆς Νέας Γουϊνέας, ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησίν των ὡς βήματος διὰ τὴν κρίσιν τῆς Κούβας καί, ἀπὸ τὴν προσπάθειάν των ἑνοποιήσεως τοῦ Κογκό. Σήμερον τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη κυρίως εἶναι προστάται τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀσφαλιστικὴ δεικλὶς διὰ τοὺς ἰσχυρούς. Αὔριον δύνανται νὰ ἀποτελέσουν τὸ πλαίσιον ἑνὸς ἐννόμου κόσμου — ἑνὸς κόσμου εἰς τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἔθνος θὰ ὑπαγορεύῃ τὰ πεπρωμένα ἑνὸς ἄλλου καὶ εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀπέραντοι πόροι ποὺ διατίθενται σήμερον διὰ καταστρεπτικὰ ὅπλα θὰ ἐξυπηρετήσουν ἐποικοδομητικοὺς σκοπούς.

»Ἐναπόκειται ἐν ὀλίγοις εἰς τοὺς ἀντιπάλους μας νὰ ἐκλέξουν. Ἐὰν ταχθοῦν ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς ἀμίλλης θὰ τὴν ἔχουν. Ἐὰν συναισθανθοῦν ὅτι αἱ φιλοδοξίαι των δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχουν, ἐὰν κατανοήσουν ὅτι οἱ «ἀπελευθερωτικοὶ των πόλεμοι» καὶ αἱ ἀνατρεπτικαὶ των ἐνέργειαι θὰ ἀποτύχουν τελικῶς, ἐὰν ἀναγνωρίσουν ὅτι ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἀσφάλεια εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐποπτείας ἀπὸ τὴν παροχὴν εἰς νέα ἔθνη τῆς δυνατότητος νὰ ἐκμάθουν τὰς μαύρας τέχνας τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, καὶ ἐὰν εἶναι πρόθυμοι νὰ στρέψουν τὴν προσπάθειάν των, ὅπως ἡμεῖς πράττομεν, εἰς τὰς μεγάλας καὶ μὴ ὁλοκληρωμένας ἐπιδιώξεις τῶν δικῶν μας λαῶν, τότε, ἀσφαλῶς, αἱ δυνατότητες συμφωνίας δύνανται νὰ εἶναι πράγματι εὐρύταται: μίασαφὴς συνεννόησις διὰ τὸ Βερολῖνον, σταθερότης εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Ἀσίαν,τερματισμὸς τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, νέα προληπτικὰ μέτρα δι' αἰφνιδιαστικὰς ἢ τυχαίας ἐπιθέσεις, καὶ τέλος, γενικὸς καὶ πλήρης ἀφοπλισμός. Διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκομεν δὲν εἶναι ἡ νίκη, εἰς παγκόσμιον κλίμακα, ἑνὸς ἔθνους ἢ ἑνὸς συστήματος, ἀλλὰ ἡ εἰς παγκόσμιον κλίμακα νίκη τοῦ ἀνθρώπου, Ἡ ὑδρόγειος τῆς σήμερον εἶναι πολὺ μικρά, τὰ ὅπλα της πολὺ καταστρεπτικὰ — πολλαπλασιάζονται μὲ ἐξαιρετικῶς ταχὺ ρυθμόν, καὶ αἱ ἀναταραχαί της πολὺ μεταδοτικαὶ διὰ νὰ ἐπιτρέψουν οἱανδήποτε ἄλλην μορφὴν νίκης.

»Διὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι θὰ ἐξακολουθήσουν διαθέτουσαι μεγαλύτερον τμῆμα τῆς ἐθνικῆς των παραγωγῆς ἀπὸ οἱοδήποτε ἄλλον ἔθνος τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἐπὶ 15 ὁλόκληρα ἔτη οὐδὲν ἄλλον ἐλεύθερον ἔθνος ἐζήτησεν τόσον πολλὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Διὰ μέσου θερμῶν καὶ ψυχρῶν πολέμων, οἰκονομικῆς ὑφέσεως καὶ εὐημερίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ Διαστήματος, ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς οὔτε ἐδίστασε οὐδὲ καὶ ἡ πίστις του ἐκάμφθη ποτέ. Ἐάν, κατὰ καιρούς, αἱ ἐνέργειαί μας φαίνεται νὰ δημιουργοῦν δυσκολίας εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἱστορία κάμει τὴν ζωὴν δύσκολον δι' ὅλους μας...

»Φίλοι μου, ἐπιθυμῶ νὰ κλείσω τὸ μήνυμά μου μὲ ἕνα τόσον ἐλπιδοφόρον. Δὲν ἐπαναπαυόμεθα ἀπὸ τὴν στιγμιαίαν ἠρεμίαν τῆς θαλάσσης ἢ τὸν κάπως καθαρώτερον οὐρανόν. Γνωρίζομεν καλῶς τὴν ἀναταραχὴν ἡ ὁποία εὑρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἤρεμον ἐπιφάνειαν, καθὼς καὶ τὰς θυέλλας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται πέραν τοῦ ὁρίζοντος, κατὰ τὸ τρέχον ἔτος. Ἀλλ' οἱ ἄνεμοι τῆς ἀλλαγῆς φαίνονται νὰ πνέουν μὲ μεγαλυτέραν ἔντασιν, ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, τόσον εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον ὅσον καὶ εἰς τὸν ἰδικόν μας. Ἐπὶ 17 ἔτη ἐπλεύσαμεν ἔχοντες τοὺς ἀνέμους αὐτοὺς οὐρίους, καὶ τὰ ρεύματα τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας μὲ τὸ μέρος μας. Κατευθύνομεν τὸ σκάφος μας μὲ ἐλπίδα, ὡς εἶπεν ὁ Τόμας Τζέφφερσον, «ἀφήνοντας τὸν φόβον ὀπίσω».

»Σήμερον, ἀποδεχόμεθα, ἀκόμη, εὐμενῶς τὸ ἔθνος αὐτὸ τῆς ἀλλαγῆς, ἔχομεν δὲ κάθε λόγον νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὸ ρεῦμα μας εἶναι ἰσχυρόν. Εὐχαριστοῦντες τὸν Παντοδύναμον διὰ τὴν βοήθειάν Του ὅπως παρακάμψωμεν μίαν ἐπικίνδυνον καμπήν, ἐπικαλούμεθα τὴν βοήθειάν Του νὰ ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς τὸ «καλὸν πλοῖον ΕΝΩΣΙΣ».

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Μέλη τῆς εὔθυμης παρέας τοῦ θεωρείου «Κληματαριὲς» ποὺ πῆρε τὸ α΄ βραβεῖον

ΤΟ ΜΠΑΛ-ΜΑΣΚΕ τῆς Περιηγητικῆς

ΤΑ ΑΠΟΝΕΜΗΘΕΝΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου ἐδόθη τὸ μπάλ-μασκὲ τῆς Περιηγητικῆς Λέσχης μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀδιάπτωτο κέφι μέχρι πρωΐας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ ἀπενεμήθησαν τὰ κάτωθι βραβεῖα.

1) Διὰ τὸ καλύτερα στολισμένο θεωρεῖο ἐν σχέσει μὲ τὴν ὁμάδα του.

Α΄ Βραβεῖον: Πέντε χρυσὲς μάσκες προσφορᾶς τοῦ κ. Τάκη Βεκοπούλου ἔλαβεν ἡ ὁμὰς «Κληματαριὲς» πὶ ἀπετέλουν οἱ Χρονόπουλος Ἀνδρέας καὶ Ἀγλαΐα Παπαχριστόπουλος Βασίλης καὶ Πόλλυ. Κοῦκος Τόλης καὶ Μαρία. Πραπόπουλος Γεώργιος καὶ Ἀθηνᾶ.

Β΄ Βραβεῖον: Πέντε ἀσημένιες μάσκες προσφορᾶς κ.κ. Ἰωάν. Δρακοπούλου Γεωργίου Ἀποστολοπούλου, Περιηγητικῆς Λέσχης Πατρῶν ἔλαβεν ἡ ὁμὰς «Κλόουν» ποὺ ἀπετέλουν οἱ Παγιαννοπούλου Λιλίκα. Παπαγιαννοπούλου Γωγώ. Κουνινιώτη Λιλίκα. Φίλια Γίουλικα. Φίλια Λιλή. Χαρίτου Ἰωάννα. Χρονόπουλος Γ. Καλαϊντζῆς Σπυρ. Πετρόπουλος Σπ. Καλαϊντζῆς Ἰω. Κουνινιώτης Γ. Παναγόπουλος. Τ.

Γ΄ Βραβεῖον: Ἔπαινος καὶ 18 φιάλες ποτῶν Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν (ἰσόνολον ἀξίας δραχ. 500) ἔλαβεν ἡ ὁμὰς «Πανεπιστήμιον» ποὺ ἀπετέλουν οἱ Τζαβαλᾶς Γ. Μαζαράκης Μ. Δόντας Κων)νος, Μαφάρης Ν. Κρῖνος Παν. Παπαδοπούλου Φόνια. Δασιὸς Πάνος. Μπάλας Νίκος Παπασωτηρόπουλος Γ. Νικολόπουλος Κ. Ἀργυρόπουλος Μίμης. Παναγιωτακόπουλος Ἀνδρ. Γκλαβᾶ Ἀγγελικούλα Δόντα Εἰρήνη Νικολοπούλου Μαρία Σωλομοῦ Ἑλένη Κολακοσπᾶ Τασία Μπάλα Βάσω Κωσταρόπουλου Ἑλ. Σωτηροπούλου Γωγώ Νικολοπούλου Σμαράγδω Σταμαπουλοῦ Νανὰ Παναγιωτακοπούλου Μ.

2) Διὰ τὴν καλύτερη ὁμαδικὴ ἐμφάνιση.

Α΄ Βραβεῖον: 1) 36 φιάλες ποτῶν τῆς «Ἀχαΐα -Κλάους», 2) Καλυντικὰ τοῦ καταστήματος JOLIE Δημοσθ. Παπανδρέου. 3) Διπλὲς διανυκτερεύσεις εἰς τὰς ξενοδοχειακὰς ἐπιχειρήσεις Θ. Μεντζελοπούλου. 4) 20 φιάλες μπύρα Α΄. 5) Προϊόντα «Ἐλαΐς». Σύνολον ἀξίας βραβείου 3.300 εἰς τὴν ὁμάδα «Πανεπιστήμιον».

Β΄ Βραβεῖον: 1) Προϊόντα «Νεσπλὲ» 2) Σιγαρέττα «Παπαστράτος» 3) 20 φιάλες μπύρα Α΄. 4) Ἠλεκτρικὸς φοῦρνος Α. Πραπόπουλος. Σύνολον ἀξίας βραβείου δρ. 1.300 εἰς τὴν ὁμάδα «SELF -SERVICE» ποὺ ἀπετέλουν οἱ Ἀρβανιτάκης Μάκης. Ἀρβανιτάκης Νέσταρ. Μανιατοπούλου Γωγώ Μπάκα Καίτη Μπάκα Ρένα Σταθακοπούλου Κατίνα. Σαραφιάδου Ἄννα Γκανασούλης Δημοσθένης.

Γ΄ Βραβεῖον: Προϊόντα «Μίσκο», ΒΕΣΟ καὶ Κατράτζου. Σύνολον ἀξίας βραβείου δραχ. 600 εἰς τὴν ὁμάδα τῶν «Κλόουν».

3) Διὰ τὴν ἀτομικὴν πρωτότυπον ἀμφίεσιν:

Α΄ Βραβεῖον: Κουζίνα «Πίτσος» ἀξίας δραχ. 5.500 Προσφορὰ τοῦ καταστήματος Ἀρ. Ἀθανασοπούλου καὶ Ἀνδρ. Ἰγγλέση εἰς τὸν κ. Γεώργιον Γιαννᾶκον διὰ τὴν ἀμφίεσιν του «Ἠλεκτρικὴ Κουζίνα».

Β΄ Βραβεῖον: 2) Εἰσιτήριον μετ' ἐπανόδου Α΄ θέσεως διὰ Πρέντεζι μὲ τὸ ἀτμόπλοιον «Ἀτρεύς» καὶ 20 φιάλες μπύρα Α΄. Σύνολον βραβείου δραχ. 2.200 εἰς τὴν κ. Χαρίκλειαν Ράλλη διὰ τὴν ἀμφίεσιν «Ψαρᾶς».

Γ΄ Βραβεῖον: 20 φιάλαι μπύρας Μάμος εἰς τὸν κ. Α. Κόνδην διὰ τὴν ἀμφίεσιν «Ἀστυφύλαξ τροχαίας».

4) Διὰ τὴν ὁμαδικὴν κωμικὴν ἐμφάνισιν:

Α΄ Βραβεῖον: 1) Ἕνα σερβίτσιο τεῖου «ΠΥΡΕΞ». 2) Ἠλεκτρικὸς φοῦρνος «KAZA». 3) Ἔπιπλον ἑταιρείας Τσαούσογλου. 4) Προϊόντα «Ἀχαϊκῆς». Σύνολον ἀξίας βραβείου δραχ. 2.000. Εἰς τὶς «Τρεῖς χορεύτριες» Πανουτσοπούλου Τούλα, Παναγιωτόπουλος Θεόδ. Ἀνδριόπουλος Κωνστ.

Β΄ Βραβεῖον: Ἀεροπορικὸν εἰσιτήριον μετ' ἐπανόδου τῆς «Ὀλυμπιακῆς» καὶ 20 φιάλαι μπύρα Α΄. Σύνολον ἀξίας βραβείου δραχ. 1.200 εἰς τὰ «Παιδιὰ τοῦ 1900» ποὺ ἀπετέλουν οἱ: Γιανναχοπούλου Λουΐζα, Ἀντωνοπούλου Δανάη. Ἀγουρίδου Κική, Καραβασίλη Βάσω, Καραβασίλη Εἰρήνη, Γιαννακόπουλος Μάκης, Γιαννακόπουλος Παν., Πετρόπουλος Σπῦρος, Πετσάλης Στέφανος, Μαυροειδῆς Βασίλης, Ἀντωνακόπουλας Λευτέρης, Καραβασίλης Τάκης, Ἀγουρίδης Τάκης, Καραμπέτσος Τάκης.

Γ΄ Βραβεῖον: Ποτὰ Χ. Χρυσανθακοπούλου. Εἰς τὴν ὁμάδα «Κῆλιερ» ποὺ ἀπετέλουν οἱ Τούλα Ζησιμόπουλου, Λεωνίδας Ζησιμόπουλος, Βούλγαρης Τριαντάφυλλος, Νικολ. Μπεγάρνης, Διονύσιος Λιθιέρης.

Ἡ μασκαράτα «Πανεπιστήμιον»

ΧΑΡ. & ΙΩΑΝ. ΚΑΓΙΑΦΑΣ

ΕΡΜΟΥ 14—ΑΙΟΛΟΥ 68

ΠΑΤΡΑΙ—ΑΘΗΝΑΙ

Γραφικὴ ὕλη

Τυπογραφικαὶ ἐργασίαι

Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

67ον

Ἡ σφαῖρα βρῆκε τὸ λοχία στὸ στῆθος.

Ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέρος ποὺ εἶχε πληγωθῆ καὶ στηριζόμενος ἐπάνω στὴ χαίτη τοῦ ἀλόγου του προχώρησε πρὸς τὰ δεξιά.

Ἂν πρόφθανε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πεδίο ποὺ ἐμάχονταν θάμπορεῖ νὰ σὲ γλυτώσῃ.

Καὶ πράγματι!

Παρ' ὅλους τοὺς πόνους του, σπηρούνησε τὸ ἄλογο του ποὺ λὲς καὶ καταλαβαίνοντας τί τοῦ ζητοῦσε ὁ ἱππέας του κάλπασε πρὸς τὰ δεξιά, ἔκαμε μιὰ στροφὴ καὶ βρέθηκε στὰ νῶτα τῶν λοιπῶν ἱππέων.

Ἦταν καιρὸς πιά!

Ὁ δυστυχὴς λοχίας ποὺ εἶχε χάσει καὶ τὴν τελευταία δύναμι πολεμῶντας νὰ ἀνοίξῃ δρόμο μέσα ἀπὸ τοὺς τσέτας εἶχε ἀποκάμει.

Ἕνας ἱππέας τὸν ἀντελήφθηκε καὶ ἔτρεξε κοντά του.

— Πληγώθηκες, κύρ-λοχία;

—Δὲν βαριέσαι; Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι τίποτα σοβαρό, ψιθύρισε ἐκεῖνος.

Μὰ εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὶς αἰσθήσεις του.

Ἄφθονο αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στῆθός του βάφοντας μὲ πορφυρὸ χρῶμα τὸ χιτώνιό του.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ σύντροφοί του νικοῦσαν.

Στὴν ἀρχή, τρομοκρατημένοι ὅταν εἶδαν τὸν ἀρχηγό τους νὰ πέφτῃ, φοβήθηκαν ὅτι θὰ πιαστοῦν αἰχμάλωτοι.

Αὐτὸ τοὺς ἐδεκαπλασίασε τὶς δυνάμεις.

Ἔπρεπε νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς λόγχες τῶν τσετῶν.

Τί μποροῦσαν ὅμως νὰ κάμουν;

Ἂν ὑποχωροῦσαν θᾶταν χίλιες φορὲς χειρότερα.

Γι' αὐτὸ μὲ ὁρμὴ ἀφάνταστη πολεμοῦσαν σὰν θηρία.

***

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τὰ κουφάρια τῶν περισσοτέρων τσετῶν εἶχαν καλύψει τὸ ὀροπέδιο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἐστριφογύριζαν σὰν κεραυνοὶ οἱ ἱππεῖς, σπαθίζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Ὅσοι τσέτες ἀπέμειναν ὀρθοὶ σήκωσαν τὰ χέρια ψηλά, πετῶντας τὰ ὅπλα τους καταγῆς.

Εἶχαν παραδοθῆ, ἀφοῦ ἔχασαν ἀπάνω ἀπὸ ἑβδομῆντα ἄνδρες.

Οἱ νικηταὶ ἱππεῖς τοὺς ἔβαλαν στὴ μέση καὶ πέρνοντας μαζύ τους τρεῖς πληγωμένους ποὺ εἶχαν καὶ τὸ λοχία τους, ἄρχισαν νὰ καταβαίνουν μὲ ὄβμα βραδὺ τὴν πλαγιά, προχωροῦντας πρὸς τὸ Σεβρῆ-Χισάρ.

♣

Ἡ ὄμορφη νοσοκόμα, ποὺ διενυκτέρευε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὴν ἔκβασι τῆς συμπλοκῆς.

Ἦταν τόσο κοντὰ τὸ ὕψωμα ὅπου πολεμοῦσε ἡ φοῦχτα ἐκείνη τῶν ἀνδρείων, καὶ ἦταν τόσο καθαρὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ὥστε δὲν τῆς ξέφυγε καμμιὰ λεπτομέρεια.

Πολλὲς φορὲς βλέποντας τὰ ἀνθρώπινα κορμιὰ νὰ λυγίζουν καὶ νὰ πέφτουν στὴ γῆ, μαντεύοντας τὸν ἀβάσταχτο πόνο ποὺ ἐθέριζε τὶς σάρκες ἐκεῖνες τὶς χτυπημένες ἀπὸ σφαῖρες, τὶς ξεσχισμένες ἀπ' τὴ λόγχη ἢ τὸ σπαθί, ἔστρεφε τὸ πρόσωπό της μὲ φρίκη, καὶ δάκρυα ἀνέβαιναν στὰ μάτια της.

Ἀλλὰ δὲν ἔφευγε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Θαρρεῖς καὶ μιὰ μυστικὴ φωνὴ τῆς μιλοῦσε κατάβαθα στὴν ψυχή της, τὴν πρόσταζε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, νὰ παρακολουθήσῃ ὡς τὸ τέλος τὸ θέαμα τῆς μάχης.

Κι' ὅταν εἶδε τὸν ψηλὸ καβαλλάρη, ποὺ φαινόταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων ἱππέων νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἡ καρδιά της σφίχτηκε ἀπὸ ἀγωνία.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, τὸν σκοτώσανε...

Χωρὶς κι' αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἕνας βαθὺς πόνος μιὰ σκληρὴ ἀγωνία ἄρχισε νὰ τὴν βασανίζῃ γιὰ τὴν τύχη τοῦ καβαλλάρη ἐκείνου.

Κι' ὅταν εἶδε τοὺς τσέτες νὰ παραδίδωνται καὶ τοὺς ἱππεῖς νὰ τοὺς βάζουν στὴ μέση καὶ νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸ χωριὸ ἐμουρμούρισε:

— Τοὐλάχιστον γλύτωσαν οἱ ἄλλοι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα, ποδοβολητὰ ἀλόγων ἀντήχησαν ἀπ' ἔξω στὴν αὐλή τοῦ νοσοκομείου.

Τέσσερις ἱππεῖς ἔφθασαν κουβαλῶντας ἐπάνω στὴ σέλλα τοὺς πληγωμένους, τὸ λοχία καὶ τοὺς τρεῖς συναδέλφους των.

Ἡ ὄμορφη νοσοκόμα ἐβγῆκε καὶ βήματα γρήγορα ἀπ' τὴν αἴθουσα καὶ πηγαίνοντας στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ γραφεῖο τοῦ διανυκτερεύοντος ἰατροῦ, ἐχτύπησε τὴ πόρτα.

— Ποιός εἶναι; ρώτησε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Κύριε Γρηγορίου, τρεχᾶτε, φώναξε ἡ νοσοκόμος. Μᾶς φέρνουν πληγωμένους

Ὁ νεαρὸς ἀνθυπίατρος φόρεσε βιαστικὰ τὸ μανδύα του καὶ μὲ τὶς παντόφλες ὅπως ἦταν πετάχτηκε στὸ διάδρομο.

— Τί τρέχει, ἀδελφή; Τί πληγωμένοι εἶναι αὐτοί; ρώτησε ἔκπληκτος.

Ἐκείνη ἔσπευσε νὰ τοῦ διηγηθῆ μὲ λίγα λόγια τὴ συμπλοκὴ ποὺ τὴν εἶχε παρακολουθήσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Πόσοι εἶναι; ρώτησε τὸν λοχινοσοκόμο ὁ ἀνθυπίατρος.

— Τέσσαρες. Ἕνας λοχίας καὶ τρεῖς ἱππεῖς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Καλά. Νὰ τοποθετήσετε τὸ λοχία στὸ κρεββάτι ποὺ εἶναι κενὸ στὸ θάλαμο τῆς ἀδελφῆς ἀπ' ἐδῶ καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς νὰ τοὺς κουβαλήσετε στὸ ἀναρρωτήριο, ὡς ποὺ νὰ ἰδοῦμε ποὺ θὰ τοὺς βολέψουμε.

Οἱ τραυματιοφορεῖς ποὺ κρατοῦσαν τὸ λοχία τὸν μετέφεραν στὸ θάλαμο τῆς ὄμορφης νοσοκόμας καὶ τὸν ἐξάπλωσαν μὲ προσοχὴ ἐπάνω στὸ κρεββάτι ποὺ ἦταν ἀδειανό.

Ὁ ἀνθυπίατρος ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὸν γυμνώσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγή του.

Στράφηκε ἔπειταπρὸς τὴν ἀδελφὴ ποὺ στεκότανε ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ρώτησε:

— Μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε;

— Εὐχαρίστως, κύριε Γρηγορίου.

Ὁ νεαρὸς ἀνθυπίατρος τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια καὶ ξαναρώτησε:

— Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ, ἀντέχετε στὶς συγκινήσεις; Μπορεῖτε ν' ἀντικρύσετε μιὰ πληγὴ χωρὶς νὰ σᾶς κάνῃ ἐντύπωσι;

— Μάλιστα, γιατρέ μου, ἀπήντησεν ἐκείνη ὠχρή, ἀπὸ τὴ συγκίνησί της. Καὶ στὸ ἄλλο τὸ νοσοκομεῖο ποὺ ἤμουνα, στὴν Προῦσα καθημερινῶς σχεδὸν ἐτύχαινε νὰ περιποιοῦμαι πληγωμένους, ὥστε συνήθισα.

Ὁ ἀνθυπίατρος φάνηκε πὼς εὐχαριστήθηκε.

— Πολύ καλά. Φέρτε μου τότε γάζες καὶ τὸ ὀξυζενέ.

Κι' ὅταν ἡ νοσοκόμα τὰ ἔφερε, τῆς εἶπε:

— Ἐμπρός! Κρατῆστε τα νὰ τοῦ καθαρίσω τὴν πληγή.

Ἐκείνη ἐπλησίασε κι' ἐνῷ ὁ γιατρὸς ἄρχισε νὰ καθαρίζῃ μὲ μπαμπάκια τὴν πληγὴ τοῦ λοχία, ἡ ὄμορφη νοσοκόμα ἔρριξε ἕνα πονετικὸ βλέμμα στὸ πρόσωπο τοῦ πληγωμένου.

Ἔξαφνα ὠχρίασε, τὰ γόνατά της λύγισαν καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ μὴν σωριαστῇ κατὰ γῆς.

Ἕνας λυγμὸς τῆς ἔπνιγε τὰ στήθη.

— Θεέ μου! ψιθύρισε μέσα στὰ δόντια της. Εἶναι δυνατόν;

Ἀπαίσιες, τρομακτικὲς σκέψεις περνοῦσαν μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς ἀπ' τὸ μυαλό της.

Ἕνα παγερὸ ρῖγος διέτρεχε τὸ κορμί της.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! ἄκουσε ἔξαφνα τὴ φωνὴ του γιατροῦ Τί πάθατε;

Ἦταν σὰν χαμένη.

Τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ τῆς φάνηκε πὼς ἀντηχοῦσαν παγερά, πένθιμα, σὰ ν' ἐρχόντουσαν ἀπὸ μακρυά, πολὺ μακρυά, πέρα ἀπὸ τὴ Ζωή.

Καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες δυνάμεις, κατώρθωσε νὰ κυριαρχήσῃ κάπως τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ νὰ μὴ δείξῃ τὴν ταραχή της.

Πλησίασε κι' ἔδωσε τὶς γάζες καὶ τοὺς ἐπιδέσμους στὸ γιατρὸ γιὰ νὰ δέσῃ τὴν πληγὴ τοῦ λοχία.

Τὰ χέριά της ἔτρεμαν κι' ἔσφιγγε μὲ ὅλη της τὴ θύναμι τὰ κοράλλινα χείλη της, προσπαθῶντας νὰ καταπνίξῃ τὸ λυγμὸ ποὺ τὸν ἔνοιωθε νὰ τῆς σπαράζῃ τὰ στήθη.

Ὁ ἀνθυπίατρος, ἐντελῶς ἀνύποπτος, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὸ μαρτύριο στὸ ὁποῖο ὑπεβάλλετο ἡ ὄμορφη νοσοκόμα,